

Forkvindens mundtlige beretning – 27. august 2020

Kære Rådsmedlemmer – nye og gamle, kære bestyrelse og kære sekretariat,

Kan man berette om det forgangne år uden at starte ved den nye corona-virus og dét den har gjort ved vores verden? Corona-tiden, som vi nu siger i Danmark, indebærer en ny tidsregning og i hvert fald et før og et efter, som gør det vanskeligt at huske og redegøre for alt dét, der gik forud.

Hvem kan stadig huske den store omvæltning vi oplevede, da de unge fik skubbet klimakrisen til tops på den danske og internationale dagsorden med henvisning til politikernes og forældregenerationens historiske svigt af de fremtidige generationer? Den unge klimabevægelse gjorde det danske folketingsvalg til et klimavalg og i slutningen af året kom der en ny klimalov med et mål om 70% reduktion af CO₂ udledningerne i 2030. Vi besluttede os i efteråret for at kaste MS endnu mere aktivt ind i klimakampen, at gøre sammenhængen mellem klimaforandringer og den globale ulighed til et vigtigt omdrejningspunkt for vores arbejde. Det indebar i første omgang at understøtte de unge klimabevægelser i både Nord og Syd samt sætte skub i en intern klimaplan for at reducere vores egne CO₂ udledninger.

For 2019 viste os, at uanset hvor man kigger hen, så er spørgsmålet om klima tæt forbundet med spørgsmålet om ulighed. De håbefulde oprør fik følgeskab af opstande i Frankrig, Ecuador, Chile, Hong Kong og Libanon, der alle peger på en stigende ulighed, politisk svigt og folkelig afmagt. Mange af disse oprør handlede ikke direkte om klimakrisen, men de er tegn på at fællesskaberne slår revner mange steder. Ja faktisk betyder klimakrisen ifølge den franske filosof Bruno Latour et endeligt brud med pagten om, at vi i fællesskab arbejder hen mod en bedre verden for alle. Rige lande og rige mennesker lukker sig i stigende grad om sig selv. Nogen synes at skulle lades tilbage – eller skulle holdes ude - for at andre kan redde sig selv.

Og hvem kan huske at vi fik en ny solidaritetsminister, som ville ”kæmpe for alle dem, der ikke havde samme muligheder” som ham selv? Og som ville gøre international solidaritet til et nyt begejstringsprojekt. Den dagsorden står svagt i en tid, hvor det politiske projekt synes at handle om at værne om os selv – og folk ser indad fremfor udad. Da corona-krisen ramte – og vi blev isolerede med fælles- og nationalsang – forsvandt resten af verden i hvert fald både fra medierne og fra danskeres kollektive bevidsthed.

I stedet manifesterede vores omverden sig som dén trussel, vi hidtil mest kendte fra flygtningedebatten. Den internationale solidaritet fandt et nyt lavpunkt, da Danmark sendte forsvarrets udtjente respiratorer afsted mod Italien.

Jeg vil derfor gerne benytte lejligheden til at takke de ansatte og frivillige i MS for ikke at lade det gå sådan for vores arbejde. Takke for den reaktionsevne, kreativitet og solidaritet, der blev udvist på alle fronter: for at få bragt unge hjem fra alle verdenshjørner og genopfundet meningsfulde aktiviteter og samarbejder på tværs af en verden i *lockdown*; for fortsat at knokle for aktivt medborgerskab og mod racisme; for at holde gang i vores køkken, hostel og cafeer, for at bringe viden om udvikling og bæredygtighedsmål ud i klasseværelserne og fortsat forsøge at holde vores beslutningstagere til ansvar; og ikke mindst for at insistere på, at det er skadeligt for mennesker at bo i lejre og på at børnene *skal* ud af Moria.

I skyggen af corona foregår indskrænkninger af demokratiet og overgreb på menneskerettighederne uden at det bliver genstand for nogen særlig opmærksomhed. Hvem bekymrer sig over nye bosættelser på Vestbredden og fortsatte bombninger af Gaza? Det er der heldigvis mange af MS’ medlemmer der gør. Heldigvis indebærer kriser også nye kald til organisering og selvorganisering. Mange steder og på mange fronter har krisen betydet, at unge har stået forrest for at imødegå den totale sociale opløsning, som en global pandemi kan afstedkomme.

Så selvom corona-tiden overskygger det meste, bør vi ikke glemme, at vi har haft ret stor succes på flere fronter: MS’ *organizing* tilgang er godt i gang med at blevet rullet ud på tværs af vores programmer og prioriteter – næsten hele vejen rundt er der nu fokus på community organizing, støtte til rodfæstede bevægelser og unges politiske projekter.

Planen var at opbygge 8 nye globale platforme i Kenya, Bangladesh, Zambia, Ghana, El Salvador, Palestina, Myanmar og Uganda, men disse har i 2019 fået følgeskab af hele 13 nye platforme – en anerkendelse på tværs af føderationen af den vigtige rolle, de kan spille i politisk organisering af unge. Og MS har påtaget sig opgaven med at organisere et ”Youth Community of Interest” på tværs ActionAid. Sammen med aktivister i og udenfor føderationen har vi arbejdet systematisk med at opbygge rodfæstede bevægelser og sikre, at unges stemmer bliver hørt og de bliver valgt til formelle og uformelle beslutningsfora, at lokalsamfund får adgang til offentlige serviceydelser såsom uddannelse og vand. Vi har startet en ny café og global platform i legendariske Huset i Mejlgade i Århus og vi havde en kanon lancering af Ulighedsrapporten og et flot arrangement om ulighed i Tingbjerg.

Men vi bør heller ikke glemme at det forgangne år har budt på nogle udfordringer, som har haft vores opmærksomhed i bestyrelsen:

I 2019 blev der arbejdet ud fra et budgetteret underskud på ca. 2 mio. kr. for at investere i bl.a. privat fundraising og i fondsarbejdet til det nationale program. I efteråret 2019 drøftede bestyrelsen et foreløbigt budget for 2020, der viste fejl i vores forecast og at økonomien stadig ikke var i balance. Dette afstedkom behov for en 3-årig udviklingsplan for gradvist at opnå en bæredygtig økonomi samt en tættere bestyrelsesmonitorering af, hvordan det går med økonomien. Udviklingsplanen indebærer et træk på egenkapitalen på yderligere 2,7 mio. kr. i 2020 og på 1,3 mio. kr. i 2021, mens 2022 skulle give et overskud på ca. 900.000 kr.

Heldigvis blev underskuddet i 2019 langt mindre end forventet og vi stod bedre rustet, da corona-krisen betød nedlukningen af vores indtægtsdækkede og social-økonomiske aktiviteter, hvor vi ikke kunne få adgang til regeringens støtteordninger. Vores prioritering af fundraising og kampagner ser ligeledes ud til at bære frugt. Indtil videre har vi i 2020 haft historisk mange mennesker, der støtter op om vores kampagner, donerer penge og bliver medlemmer.

Vi forventer alligevel et underskud i størrelsesordenen 6,3 mio. kr i 2020 og der udestår nogle svære diskussioner om de aktiviteter, som vi hidtil har set som vores billet til større økonomisk uafhængighed af Danida. Særligt Global Contact er ramt, fordi forudsætningen

for at sende unge ud i verden lige nu er forandret. Jeg er selv af den opfattelse, at det internationale udsyn blandt unge som Global Contact er garanteret for også bør være en central del af MS i fremtiden, og derfor er det vigtigt at vi nytænker, investerer strategisk og undgår fuldstændig afvikling.

Som en stor organisation med ca 23.000 medlemmer og 900 frivillige, er MS udfordrede på foreningsdemokratiet og mulighederne for meningsfuldt engagement. Det er vi blevet særligt opmærksomme på i det forgangne år, blandt andet fordi vi i bestyrelsen ikke har været gode nok til at tage Rådet med på råd, fordi vi har haft vanskeligt ved at holde på vores bestyrelsesmedlemmer og for få medlemmer finder det meningsfuldt at deltage i rådsvalget. Bestyrelsen lægger i den rullende politiske plan op til at vi igangsætter et initiativ, der skal genopfinde foreningsdemokratiet i MS.

Jeg er ret sikker på, at vi skal bevæge os i retning af at arbejde mere som en social bevægelse, hvilket vil indebære forandringer på flere fronter. For det første skal vi have nogle fælles forandringsmål på vores centrale dagsordner, hvor et tæt samarbejde mellem sekretariat, den foreningspolitiske ledelse og aktive frivillige er påkrævet og uundgåeligt for at opnå målet. For det andet skal vi videre ned ad den vej, der blev skitseret af arbejdsgruppen omkring *linking activism* nedsat i det forgangne år på tværs af Råd, sekretariatet og bestyrelse: Vi skal blive bedre til at forbinde lokalsamfund og bevægelsers politiske kampe omkring klare forandringsmål og dermed bevæge os videre fra vores organizing perspektiv. Vi skal så vidt muligt overlade en større del af kontrollen og midlerne til vores samarbejdspartnere, hvilket også indebærer at holde mere skarpt øje med, hvilke kompetencer vi skal have i København og hvad der bedst ligger ude.

I forlængelse heraf ser vi en stor mulighed for at arbejde sammen med resten af Føderationen på en fælles klimaretfærdighedsdagsorden. Efter at vi i flere år har holdt os ude af de fælles politiske kampagner, så ser det ud som om det interne påvirkningsarbejde kan resultere i at klimaretfærdighed bliver en ny fælles kampagnedagsorden.

Vi har også i det forgangne år haft noget mindre succes på tematiske prioriteter omkring 'økonomiske muligheder og anstændigt arbejde' selvom ungdomsarbejdsløshed kun er en voksende udfordring i mange udviklingslande (ikke mindst i lyset af corona-krisen). Vi har

heller ikke endnu fundet opskriften på, hvordan vi skal udfolde Strategiens fokus på 'bæredygtige alternativer', til trods for at der også i det forgangne år har været en nedsat en arbejdsgruppe på området. Da jeg besøgte Zambia i januar, var det tydeligt, ikke bare at ungdomsarbejdsløshed er et stort problem, men også at klimaforandringerne ikke er noget der sker ude i fremtiden. Ujævn og mindre nedbør er allerede nu en bombe under fødevarer sikkerheden og landets bæredygtige energisystem, der hviler på vandkraft i den store Zambezi-flod. Det var også et spørgsmål som optog flere af de unge grupper, der frekventerede den Globale platform. I løbet af året har det derfor været foreslået, fra bestyrelsens side at netop de Globale Platforme kan blive et omdrejningspunkt (et eksperimentarium) for klima, bæredygtige alternativer og socialt entreprenørskab.

Corona-tiden har i bedste fald betydet tid til at tænke sig om og overveje, hvad der er vigtigt. Der blev talt om en grøn genstart, om at vi skulle "build back greener", men de fleste må nok også erkende, at der er indtruffet et næsten uomgængeligt begær efter normalitet. Den 1. marts lancerede den filosof, som jeg tidligere omtalte, Bruno Latour, en undersøgelse, der hed "hvor skal vi lande efter pandemien?", som hurtigt spredte sig på de sociale medier og også i den etablerede europæiske dagspresse. Den indeholdt det vigtige spørgsmål: Hvilke blandt de aktiviteter, der nu er suspenderet, ønsker du *ikke* genoptaget? Og naturligvis også: hvilke praksisser skal genopfindes eller skabes fra grunden?

På mange punkter har de spørgsmål informeret den rullende politiske plan, som bestyrelsen nu fremlægger for Rådet. Vi lægger op til at vi koncentrerer os om at flytte organisationen og markere os udadtil på fire punkter. Prioriteterne afspejler også mit eget brændende ønske om, at vi ikke i vores frygt og isolationsiver skal glemme solidaritet og interessen for de mennesker der er anderledes end os selv. Derfor ønsker vi at forsætte og markere os på det gode arbejde omkring flygtninge og anti-diskrimination, at vi sætter politisk fokus på solidariteten og udviklingsbistanden; at vi udvikler vores engagement på klima og bæredygtige alternativer samt styrker vores eget foreningsdemokrati.

Tak for ordet.